

[Petra Petersen.]

rium. Jeg ved, at der er nogle af dem, der ikke er egnede, men der er en del, der er absolut egnede. Denne mulighed for at oprette en yderligere 1. klasse findes stadig. Disse 1. klasser vil kunne optage de unge, som ellers måtte afvises på seminariet, fordi der ikke var pladser. Det ærede medlem hr. Hartling var inde på det. Han talte bl. a. om, at det ikke var godt, at der var for store seminarier, men sagde dog også noget, som jeg mener er absolut rigtigt, nemlig at man senere, hvis man får disse klasser, f. eks. kan nedsætte klassekvotienten på seminarierne. Også dér er klasserne alt for store, hvis vi ønsker at få uddannet vore lærere til dygtige ansvarsbevidste lærere, og desuden ligger det langt, langt ude i fremtiden, at vi får overflod af lærere.

Jeg vil gerne pege på, at der stadig er forudsætninger for at oprette nye seminarier. Det ærede medlem hr. Jacob Pedersen pegede på Herning, og det ærede medlem hr. Gøting talte om Ålborg. Jeg vil gerne nævne Ålborg som noget meget nærliggende, netop fordi denne by ikke alene nu, men i årevis har ønsket at få et seminarium. Det ligger mange år tilbage i tiden, at man i Ålborg begyndte at røre på sig og ønske et seminarium, og man er i dag, som det også er blevet sagt, parat til at begynde. Man har lokaler, man har, hvad man skal bruge. Det var rimeligt, om det store bysamfund, der tæller 120 000 indbyggere, og som nu er tvunget til at sende de unge ud af byen, hvis de skal uddannes som lærere, fik et seminarium. Der er stort behov for tilgang af lærere netop i amterne deroppe. Man er nødt til at sende de unge til Hjørring eller Ranum. Der har også været talt om Ranum i dag, og jeg ved, at sognerådsformanden i Ranum for ganske nylig har udtalt, at hvis Ålborg ønsker et seminarium og man i undervisningsministeriet er rede til at give Ålborg et seminarium, har Ranum aldeles ikke noget imod det. Der er elever nok i Ranum til også at fylde et seminarium i Ålborg.

Ministeren var selv inde på, at det belastede en familie at sende børn bort fra byen til uddannelse. Det ved vi det gør. Arbejderne i Ålborg ville have lettere ved at få

deres børn uddannet til lærere, hvis de havde et seminarium i deres by. Men meget afgørende for skolelovens gennemførelse er altså spørgsmålet om penge- og materialebevilling til skolebyggeri.

Kommunisterne har ved anden lejlighed rejst det spørgsmål, om det ikke var rigtigt nu at sikre bevilling af materialer til skole- og hospitalsbyggeri. Sandheden er den, at mange af vore kommuner, der gerne ville bygge skoler, og som også har pengene til at bygge dem for, ikke kan få materialebevilling.

Jeg talte for kort tid siden med et skolekommissionsmedlem, der fortalte, at kommunalbestyrelsen dér, hvor han bor — det er en ret stor forstadskommune, og jeg kan yderligere tilføje, hvis det er en anbefaling, at han er venstremand — havde søgt materialebevilling til udbygning af en skole; han sagde: vi fik nøjagtigt så meget hjem, at vi kunne reparere toiletterne. Skal skoleloven få værdi, må der gives materialebevilling, og de nødvendige penge må stilles til rådighed.

Jeg har påpeget, hvordan undervisningen lider under mangelen på skolemateriale. Det er utilstrækkeligt, og det er utidssvarende. Alt dette viser, at skal skandalen fra 1937-loven ikke gentages, og skal skolens vanskeligheder overvindes, må der håndgribelige foranstaltninger til.

Også jeg læser af og til Folkeskolen, og i Folkeskolens nr. 3 for i år var der en leder, der hed: Hvor skal fornyelsen komme fra? Denne leder er blevet en del omtalt, og jeg synes, man helt og fuldt kan gå ind for de betragtninger, der gøres gældende i den, idet det er rigtigt, at skal der en fornyelse til i skolen, skal den komme også gennem pengebevillinger til materialer til udbygning af skolerne og til uddannelse af lærere.

Jeg blev egentlig så glad, da den højtærede undervisningsminister begyndte sin redegørelse, for jeg tænkte: det var dog en vidunderlig tale; men ligesom det ærede medlem hr. Hartling sank jeg ned i stolen, efterhånden som ministeren fortsatte, for den redegørelse, vi fik af ministeren, sagde jo ingenting. Den gav i hvert fald ikke løsning på alle de problemer, der trænger sig på, og derfor mener jeg, at man ikke kan slutte denne debat, uden at folketinget klart